

СПОГАДИ ПРО ВОЛОДИМИРА ОВСІЙЧУКА

Роман ВАСИЛИК

професор кафедри сакрального мистецтва,
Львівська національна академія мистецтв,
народний художник України
e-mail: r.vasylyk@yahoo.com

Спогади про Володимира Овсійчука почну, мабуть, з далеких 60-х років ХХ століття. Тоді я, власне, завершував навчання в Ужгородському художньому училищі імені А. Ерделі. Перед випускниками постало питання, де ж продовжувати вчитися далі. З нами навчався талановитий, енергійний, неординарний студент Ельдар Ефендієв, родом з Азербайджану. Він почав розмову про Володимира Антоновича Овсійчука, розповів про свої наміри вступати до ЛДПДМ, бо, власне, там викладали надзвичайно цікаві і прогресивні педагоги. Ця розмова вплинула і на мене, отже згодом я поїхав до Львова та вступив до ЛДПДМ на кафедру проектування інтер'єрів. З перших днів навчання усі були захоплені лекціями Володимира Антоновича Овсійчука з кольорознавства. Хочу звернути увагу на те, що більшість студентів були випускниками художніх училищ. Але те, що говорив Володимир Антонович, і як він говорив, було для нас громом з ясного неба, як «манна». Здавалося б, усі теми визначені програмою, їх можна розкривати шляхом підбору матеріалу з підручників, однак Володимир Антонович, опрацьовуючи кожну тему, вплітав до неї й широку проблематику розвитку не лише мистецтва, але й культури та історії нашого народу. За допомогою кольорознавства ми отримували інформацію про європейських, заборонених на той час художників-модерністів, особливо експресіоністів. Ми вперше почули про постать Тараса Шевченка як про відомого художника, представника українського романтизму. З яким професіоналізмом, пієтетом і любов'ю Володимир Овсійчук робив мистецький аналіз твору Т. Шевченка «Катерина», розкривши не тільки художні засоби, але й глибокі проблеми нашої історії! Лекції закінчувалися, а студенти не виходили з аудиторії. Нас дивувала обізнаність Володимира Антоновича в усіх питаннях мистецтва, музики, театру, поезії.

Окрім аудиторних занять, Володимир Овсійчук всебічно заохочував нас до участі в студентських театральних гуртках, організовував тематичні вечори, присвячені Т.Г. Шевченку. До слова, за організацію одного з таких вечорів у 80-х роках його звільнили з викладацької роботи у ЛДПДМ. Щойно з приходом на ректорську посаду Еммануїла Миська В. Овсійчук був запрошений до викладання знову. Це було у 1995 році, одразу після заснування відділу, а згодом кафедри сакрального мистецтва. Володимир Антонович був запрошений на викладаць-

ку посаду у цей підрозділ, де і працював до останніх днів свого життя.

У пам'яті залишилися дні, коли ми разом з Володимиром Антоновичем проводили виробничу практику в Олеському замку, де доводилося займатися різними реставраційними роботами. Особливо запам'яталася праця над реставрацією батального полотна відомого художника Альтамонте «Битва під Віднем» (картина біля 80 м кв!) надзвичайно знищена, з великими втратами, здавалося б, шкода зусиль, однак завдяки високому професіоналізму, наполегливості і вірі в доцільність, а також організаторським здібностям В. Овсійчука величаве полотно доступне зараз глядачеві в усій своїй красі.

Вдень ми працювали над реставрацією картини, а вечорами організовували різноманітні культурні заходи, зокрема вечір «Ніч на Івана Купала». Окрім того, під час практики Володимир Антонович організував різні екскурсії, розширюючи наш кругозір в розумінні історії нашого краю. Це і подорожі на місце городища Пліснесько, поїздка на місце козацької слави до Берестечка тощо. Участь Володимира Антоновича в екскурсіях була завжди бажаною, бо він коментував чи то мандри вулицями Львова, Відня або Риму, чи поїздки до його улюбленого Острога надвичайно цікаво і захопливо.

Варто згадати, що в часи відлиги у 70-х роках у Львові працював лекторій товариства «Знання», де проводилися зустрічі з відомими науковцями, вченими, мистецтвознавцями, такими як Богдан Горинь, Михайло Косів, і, звичайно ж, Володимир Овсійчук.

Якось країни запросили мене привезти виставку до рідного мені Бучача. Я був подивований, бо вия-

вилось, що разом з моїми колегами їде й Володимир Овсійчук. Він чудово виступив з промовою, зворушивши бучачан, які прийшли на виставку. Для Володимира Антоновича організували екскурсію по Бучачу, місцями славних творінь Меретина і Пінзеля, поїхали до Рукомиша, щоб подивитися на скульптуру Св. Онуфрія. Я не знав, чи то я більше радів присутності на виставці мого вчителя, чи Володимир Антонович, який все життя мріяв побувати там, де жили і творили такі майстри, як Пінзель чи Меретин.

А ще Володимир Овсійчук був взірцем педагога. Надаючи професійну підготовку, він водночас виховував у студентів почуття патріотизму, любові до української культури, поезії, театру. Захоплювала чудова обізнаність Володимира Антоновича в процесах розвитку як українського, так і європейського мистецтва. Мене завжди дивувало, як в одній людині може вміщатися так багато інформації, знань і вміння з розумом це використовувати. Володимир Антонович був людиною винятково обдарованою в різних сферах діяльності: професійний реставратор, мистецтвознавець, чудовий експерт творів мистецтва. Любив театр, музику, поезію. Надзвичайно любив історію свого краю, слідкував і вболівав за новітніми процесами сьогодення, але найбільше любив педагогічну діяльність — він просто горів викладанням, докладав максимум зусиль, щоб передати свої знання молодому поколінню. Разом із подачею програмного матеріалу постійно долучав інформацію з дотичних сфер культури. Він належав до людей, дарованих Богом для України.

Я щасливий, що доля подарувала мені зустрічі з такими людьми, як Володимир Овсійчук, Дмитро Кравич, Карло Звіринський, Емануїл Мисько.